

Antonius 14-06-2015

Gaudeamus –een klassiek beginwoord van veel liederen die in een grote variatie de vreugde over het leven uitzingen. Het lied dat het gregoriaans koor zojuist zong, vindt reden tot vreugde in het feest van alle heiligen (*omnium sanctorum*). Bedoeld zijn de heiligen die door hun voorbeeldig leven de status van heiligheid hebben verworven. Zij zijn gestorven. Maar het woord ‘heiligen’ is niet tot hen beperkt. In het Nieuwe Testament wordt dit woord vaak gebruikt om er alle christenen mee aan te duiden. Wij kennen al hun namen niet, maar de namen van de heiligen die we vandaag vieren gaan schuil onder de 33 groepen die de voorkant van het liturgieboekje sieren. Al diegenen die een bijdrage leveren aan onze parochiegemeenschap. Gaudeamus. Inderdaad, laten we blij zijn om gemotiveerde mensen die bij elkaar komen en als vrijwilligers verschillende taken vervullen. Wij doen dat hier met verschillende talenten, verschillende karakters, verschillende accenten. Ons geloven en werken vormt een veelkleurig tapijt. Eenheid in veelheid. Een gemeenschap van mensen die zich inzet om een levende kerk te zijn als huis van God en huis voor de buurt.

Anneke nodigt vertegenwoordigers van vrijwilligersgroepen uit om naar voren te komen.

Bede om erbarmen

Lofzang

Gebed

God, wij danken U om de gaven waarmee gij ons zegent. Geef ons oog voor het eigen geloof en het eigen talent van ieder van ons, zodat wij ons verbonden weten om kerk te zijn met elkaar. Dat vragen wij U door Jezus Christus, de hoeksteen. Amen

Ezechiël 17: 22-24

Marcus 4: 26-34

Overweging

Je kunt het bijna alleen maar zingend hopen. De belofte dat je, als je het woord in je opneemt, beloond wordt met: ‘verademing voor de ziel, wijsheid voor de onwetende, vreugde voor het hart, licht voor onze ogen.’ Het woord van de Schrift is ook vandaag daarop gericht: op verademing, wijsheid, vreugde en licht. Luister naar dat woord met liefde, zoals het met liefde is geschreven. Het zegt je hoe je geschikt wordt om het Rijk Gods nabij te brengen, anders gezegd: hoe je als vrijwilliger een vruchtbaar onderdeel kunt zijn van het huis van God en het huis voor de buurt.

De lezingen van vandaag zeggen: leer van de natuur. Op een huis in Kekerdom, aan het begin van de Millingerwaard staat de spreuk *Natura speculum Creatoris*. In de natuur leer je het werk en de bedoeling van de Schepper kennen. De lezingen van vandaag getuigen daarvan. Ezechiël spreekt over een klein stekje dat ooit een grote ceder zal worden. Hij doet dat in een tijd waarin die ooit zo mooie, stevige cederhouten tempel in Jeruzalem door de Babyloniërs met de grond gelijk gemaakt is. Het is de tijd van de ballingschap, waarin het volk verstrooid is en nauwelijks nog enige toekomst ziet. Precies dan spreekt Ezechiël zijn geloof uit in een klein nieuw twijgje dat zal uitgroeien tot een grote boom waarmee een nieuwe tempel kan worden opgebouwd. God is in stilte aan het werk, door alles heen.

Dit woord is van grote betekenis voor ons, vrijwilligers in een parochie. Het roept op tot vertrouwen. Wij zaaien, wij doen iets, wij doen iets goeds, maar wij kennen het resultaat niet. Het uitgestrooide zaad gaat zijn eigen weg. Adriaan Roland Holst in zijn gedicht *De Ploeger*: *'Ik zal de halmen niet meer zien / noch binden ooit de volle schoven / maar doe mij in de oogst geloven / waarvoor ik dien...*

Doe mij geloven in de oogst. Ook Jezus verwijst daar naar als hij het beeld van de zaaier gebruikt. De zaaier strooit het zaad in zijn akker opdat het ooit – in de stilte van de winter en terwijl de boer slaapt – zou kunnen ontkiemen. Dat beeld vult Jezus aan met het mosterdzaadje, op de manier zoals Ezechiël dat deed. Het kleinste van alle zaden dat, eenmaal opgeschoten, zal uitgroeien tot het grootste van alle tuingewassen. In de schaduw van zijn takken kunnen de vogels nestelen en de mensen uitrusten. Zo werkt God in stilte onder ons.

De hoge ceder en de zich vertakkende mosterdboom zijn beelden voor datgene wat opkomt uit iets heel kleins. Aan het begin is er de zaaier die het zaad toevertrouwt aan de aarde. Het proces van groeien is begonnen en gaat door terwijl wij slapen. Een vrijwilliger is een zaaier. Doet wat gedaan moet worden. Of het nu gaat om poetsen of zingen, inzamelen of afgeven, besturen of uitvoeren: het zijn bijdragen aan een gemeenschap die het visioen van het rijk Gods voor ogen heeft.

Het rijk Gods lijkt op een zaadje dat uitgroeit tot een boom. Welke is de plek van mensen in dat proces? Mens en boom zijn tegenpolen. Een mens is rusteloos, de boom een teken van stabiliteit. Een mens komt en gaat, een boom staat. Hoe zeer wij ook heen en weer gaan tussen groei en afname, tussen meer en minder, tussen hoop en vertwijfeling: blijf zaaien en vertrouw op de boom als teken van rust, standvastigheid en toekomst. En bidt: doe mij in de oogst geloven waarvoor ik dien.